

חלוץ נבחרת ישראל מספר בכתבה מיוחדת ל"העולם הזה":

כיצד פיספסתי את ההזדמנות ההיסטורית

מאת "שיע" גלור

יוסלה. הוא תמיד הולך עם שרחלים ארוכים יותר מהידיים שלו. פעם הוא הלך בפאריס עם שרחלים כאלה והשעון נכנס לו לתוך השרחול. יוסלה פשוט השתגע, הוא היה ב' טוח שהשעון נאבד לו ובמשך רבע שעה חיפש אותו בכל פאריס, עד שמישהו הציע לו לחפש את זה בשרחול.

ואם זה לא מספיקי או בפעם אחרת יר סלה זה, שאומר שאני לא יודע רוסית, די בר במוסקבה בטלפון עם איווה תחילה. וכל רגע, כשהוא היה צריך להגיד לה משהו, הוא היה עוזב את הטלפון ורץ לשאול את אבני מהתאחדות איך אומרים את המלה ברוסית.

עכשיו שגמרתי את החשבון, אני יכול להמשיך בשקט. ביום של המשחק, נחננו כל היום. ההרגשה שלנו לא היתה רגילה. רצינו לצאת עם הרוסים פחות ממה שיצאנו ברוסיה. אבל אף אחד לא חשב על תוצאה כזו. בדרך כלל אוכלים לפני המשחק ארוחה קלה. אוכלים עוף ותפוחי אדמה. הפעם לא

יודים באמצע, אחד על ידיו של השני, ו' אומרים: "כולם בשביל אחד ואחד בשביל כולם". עשינו את זה גם ברוסיה אבל זה לא עזר כמו פה. לב. אנחנו רגילים כבר לנאומים ולברכות. עיקר המחשבה שלנו היה איך לקבל מה שפחות.

ואם זה לא מספיקי או בפעם אחרת יר סלה זה, שאומר שאני לא יודע רוסית, די בר במוסקבה בטלפון עם איווה תחילה. וכל רגע, כשהוא היה צריך להגיד לה משהו, הוא היה עוזב את הטלפון ורץ לשאול את אבני מהתאחדות איך אומרים את המלה ברוסית.

עכשיו שגמרתי את החשבון, אני יכול להמשיך בשקט.

ביום של המשחק, נחננו כל היום. ההרגשה שלנו לא היתה רגילה. רצינו לצאת עם הרוסים פחות ממה שיצאנו ברוסיה. אבל אף אחד לא חשב על תוצאה כזו. בדרך כלל אוכלים לפני המשחק ארוחה קלה. אוכלים עוף ותפוחי אדמה. הפעם לא

כזה נעשו לי פתאום חכמים אחרי המשחק. לכל אחד יש כבר מה להגיד ומה להציע. אפילו יאשין, השוער של הרור סימ, ניגש אלי אחרי מסיבת הפרידה, כי שכבר נגמר כל המשחק ואמר לי: "היית צריך לעצור את הכדור ולבעוט אותו לפינה. אז לא הייתי עוצר אותו".

הוא היה צריך לצאת מהשער ולהגיד לי את זה קודם. עכשיו, אחרי שכולם גמרו להגיד מה שהיה להם להגיד, תנו לי להס' ביר לכם בקיצור מה באמת קרה.

לכדור כזה הייתי כבר הרבה זמן. קי' בלתי אמת מיוסלה מירומוביץ' כשהספורט שלהם היה עם הפנים אלי. הכדור עבר או' תו, היה בגובה וירד לאט אלי. יאשין עשה את עצמו יוצא מהשער והייתי בטוח שהוא נופל לי על הרגלים, אז נתתי זנב לשער. הייתי בטוח שזה לא רק יכנס לפנים, אלא שהכדור ירפר ברשת עוד יומיים. אבל יאשין רימה אותי. הוא חזר לשער, הרים את הידים והכדור פגע לו בפרצוף ויצא החוצה.

מה אני אשם? הרוסים פיספסו אולי עשר פעמים ואף אחד לא אמר להם שהם היו רעים. אבל אצלנו זה ככה, כשהיודים רואים שיש לך הזדמנות ואתה לא מנצל אותה, הם כבר אומרים שהיית הכי גרוע. עם גול אחד היית יכול לקנות את כולם. שיגידו עלי מה שיגידו, אני לא יודע שהייתי רע.

*** נצחון מוקדם

מיום שחזרנו מרוסיה ונכנסנו שוב פעם למחנה האימונים, זה היה כבר אחרת לגמרי. קודם היינו קמים בעשר וחיים כמו מלכים. עכשיו עשו לנו השכמה בשש ורבע בבוקר. נתנו לנו לשתות כוס קפה אחת ולקחו אותנו לאיצטדיון רמת'גן לעשות אי' מונים. היינו מתאמנים משבע ורבע עד תשע ורבע. ואיווה אימונים! לפני הנסיעה למוסקבה היינו עושים בעיקר אימונים של כושר, ופה שיחקנו שתיים שלימות עם הכדור על שער אחד. ההגנה היתה עומדת על השער והתלוצצים היו כל הזמן מתקי' פים בלי הפסק. הוצאנו את כל הכוחות. ביום הראשון ערכנו משחק נגד הפועל פתח'תקה וניצחנו אותם כמו כלום 6:3, לכמה חברה זה הכניס קצת בטחון. אם ניצחנו את הפועל פתח'תקה בהפרש כזה, יש לנו גם סיכויים לנצח את הרוסים. ארוחת בוקר היינו מתחילים לאכול רק אחרי שחזרנו מהאימון, בעשר וחצי. אחר כך נחננו עד חמש. כמה פעמים גיבונס היה לוקח רק את התלוצצים ומאמן אותם לבד. הבננו שהפעם כבר נשחק אחרת. האימונים האלה הוסיפו לנו הרבה יותר מהאימונים של כושר גופני. קיבלנו יותר בטחון לכדור. ביום של המשחק קיבלנו את השוער החר אורסי היחידי על הלוח. ישבנו כמו תלמי' דים בכיתה א' וגיבונס היה כמו מורה המ' למד על הלוח תרגילים של כדורגל.

עכשיו אחרי שהכל נגמר, אני רוצה ל' הגיד את האמת. כל ההישג שלנו מגיע ל' גיבונס ולעוזר שלו שפיגל. אתם יכולים להגיד מה שאתם רוצים, אבל באופן מקצועי הוא היה בסדר גמור.

*** חשבון אישי

פני שאני אמש'ך, יש לי להגיד משהו על יוסלה מירומוביץ'. קראתי בשבוע שעבר שהוא כתב עלי בדיחה איך שקניתי את אגס הברבורים של צ'יקובסקי. זה סתם בלוף. מה שנכון הוא שאני הייתי היחיד מבין החברה שקנה תקליטים של מר סיקה קלסית. אף אחד מהם לא מבין בזה שום דבר, אז גם התחילו לספר בדיחות. אם כבר, אז אם לי יש לספר משהו על

דרי לו איווה עבודה? או היא אמרה: "תפ' נה לגמרי, זה כבר התפקיד שלי". זה לא נכון שביקשתי עבודה בשבילי. מה, אין לי עבודה? אני חבר אגו. מה אני צריך עבודה מהם?

למה ששמתי לב עוד בשעת המשחק, זה שהקהל שלנו הוא לא פיר. הקהל ברוסיה היה הרבה יותר בסדר. כשהם ראו איווה מבצע יפה של חודרוב או כשפעם אחת התי' קפנו יפה, הם מחאו לנו כפיים. כאן הרור סימ תקעו גול ואף אחד לא אמר בראו ולא מחא כפיים. אני חושב שיותר טוב לי שלוח את הקהל שלנו לחוף לארץ, שילמדו שם קצת איך להתנהג במשחק כדורגל.

גם העתונים הם לא כל כך בסדר. יש בארץ כמה שחקנים שרק העתונים עשו אותם. ואילו שחקנים כמו אשר בלוט ונח רזניקי, שהם משחקים מצויין, אותם הורירו העתונים מהפרק.

מה שקרה אחר כך, אתם יכולים לראות ביומן.

המשחק נגמר. לקחו אותנו הביתה ועוד לפני שהספקנו לנח, היינו צריכים להיות באכזיה למסיבת הפרידה עם הרוסים. אי אפשר היה להכיר אותם. הם קיבלו פתאום מצב רוח כזה, כאילו ניצחו אותנו עוד פעם 5:0 - אחרי הגאומים ואחרי האוכל, הם פשוט התחילו להשתולל. כל מה שהיה להם בלב הם הוציאו בבת אחת.

בהתחלה, רק רקדו הורה עם החברה שלנו. אחר כך הבק שלהם התחיל לרקוד רקודי קווצ'וק. היה שמח. הם גירשו את התזמורת ולקחו את הכלים שלה והראו ש' הם יודעים לנגן מוסיקה לריקודים כמעט יותר טוב ממה שהם משחקים כדורגל. נא' טו ניגן על הפסנתר, מוזר תפס את ה' אקורדיון, הוא ניגן באמת מצויק. אבל איב' נוב, שלקח את הצילו כמעט חתך אותו עם הקשת.

מה יש להגיד הם בחורים באמת נחמדים, הרוסים האלה. קיבלנו מהם מתנות. כל אחד קיבל עיפרון ועט נובע מתוצרת רו' סית ואת התמונות של כל השחקנים הרור סימ.

המסיבה הזאת נגמרה בשלוש בלילה. לא היה בכלל איכפת להם שהם צריכים לנסוע בתשע בבוקר. אולי אמילו רצו לחישאר כאן.

יש תלונות?

יש לכם רדיון בטח שמעתם מה שאמר עלי אלוף'משנה סוחר אחרי ה' משחק. הוא אמר שהוא אינו מצטער שלא הכנסת את הגול, מפני שאו הייתי נשאר כנבחרת עוד חמש שנים.

אינני חושב שאחרי עשר שנים שאני מש' חק בנבחרת, בהן הבקעתי לא פחות מר' 59 שערים ואין פשוט מקום על הנייר לספר על כל מה שעשיתי אחרי כל זה אינני חר' שב שמגיע לי יחס כזה. אם אני לא מוצא חן בעיניו, שלא ירכיב אותי בנבחרת, אבל שלא ישמיץ!

מי שיש לו עוד טענות אלי, יכול לפנות אלי באופן אישי. אני נמצא על הקו. קו חיפה-תל-אביב מחיר.

כדורגלן גלור מגיש פרחים לאורחים יאשין רימה אותי"

זאת הייתה עבודה די קשה, בעשרים הר' געים שחודרוב לא היה על המגרש. שמרתי גם על איסיב. בעצם הייתי מסכים לגמור את המשחק בתור בק, מפני שאיך שלא יהיה תמיד מציינים את ההגנה לטובה.

בתור בק הרגשתי הרבה יותר טוב מש' בתפקיד חלוץ. מפני שבק רואה תמיד את הכדור לפניו ולא מאחורנית וזה יותר קל לשחק.

מסיבה ב"אכזיה"

אשר ציפצף השופט למחצית, לא האמנו שהזמן עבר כל כך מהר ועוד לא הכניסו לנו אף אחד. ידענו שלמלכו'רן אין לנו כבר סיכויים לנסוע, כי הרוסים עולים עלינו בכל. אבל ראינו שאין לנו מה להפסיד. נתנו לנו תה והחלטנו שנמשיך ל' שחק כך הלאה.

נכנסה אלינו הגברת גולדה מאירסון ועוד כל מיני שרים ולחצו לנו את הידיים. אמ' רתי לגולדה: "ליוסלה אין עבודה, אולי הס'

היה לחברה כל כך הרבה תיאבון. אפילו אם היו נותנים עוד, אף אחד לא היה או' כל. רק החברה שלא משחקים אכלו כמו תמיד.

יצאנו מרעננה לאכזיה בארבע ורבע את רי הצהרים. באכזיה לקחנו את הרוסים ר' נסענו ביחד לקחת את השופט ממלון רמת אביב. משם נסענו דרך רמת'גן לאיצטדיון. כל הזמן ליוו אותנו שני טרפיקים, חבל שאני לא זוכר מה שמם. הייתי כותב את זה והם לא היו עושים לי יותר דפורטים.

בשער של האיצטדיון היו המון אנשים שלא נתנו להם להיכנס והשוטרים הלכו אתם מכות. אנחנו נכנסנו דרך שער הברול של כל הדיפלומטים. ההרגשה שלי באופן אישי הייתה כרגיל, אני לא מתרגש לפני משחק. לפני שעלינו על המגרש עשינו את סימן המזל של הנבחרת. לכל נבחרת יש סימן מול משלה. יש קבוצות שאנשיה מת' חבקים ומתנשקים לפני המשחק כמו שח' קני כדורסל, ויש קבוצות שיש להן קמיע בצורת עז או סוס. אצלנו כולם שמים את